

Memo rentevergoeding conform artikel 27quater Invorderingswet 1990 in DWU-context

Inleiding

Het vergoeden van rente in douanezaken heeft in de afgelopen jaren een flinke ontwikkeling doorgemaakt. In dit memo wordt een overzicht gegeven van deze ontwikkeling en worden concrete handvaten aangereikt hoe hier in de praktijk mee om te gaan.

Eerst wordt ingegaan op de huidige criteria voor het vergoeden van renten, daarna op de nationale uitwerking van de rentvergoeding. Tot slot wordt de procedure beschreven voor de gevallen waarin een verzoek om vergoeding van rente is gedaan door een belanghebbende.

Criteria voor het vergoeden van rente in douanezaken

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU (Hof) volgt dat iedere belanghebbende aan wie een nationale autoriteit in strijd met het Unierecht de betaling van belastingen, rechten of andere heffingen heeft opgelegd, krachtens het Unierecht van de betrokken lidstaat de terugbetaling van het overeenkomstige bedrag kan vorderen.

Voorts heeft een dergelijke belanghebbende – eveneens krachtens het Unierecht – niet alleen het recht om van die lidstaat de terugbetaling van de ten onrechte geïnde geldsom te verkrijgen, maar ook de betaling van rente ter compensatie van de niet-beschikbaarheid van die geldsom. (HvJ EU Gräfendorfer¹, r.o. 51-52).

Voor het vergoeden van rente bij invoerrechten die "in strijd met het Unierecht geheven zijn", gelden wel voorwaarden. In het HvJ EU-arrest Gräfendorfer is verduidelijkt dat in welke gevallen er sprake is van een heffing die in strijd is met het Unierecht². Er kan een beroep op worden gedaan met name in de volgende gevallen indien:

- 1) de Unierechtelijke regeling, waarop het nationale recht is gebaseerd, zelf in strijd blijkt te zijn met het Unierecht
- 2) een nationale regel in strijd is met het Unierecht
- 3) een nationale regeling – die op zichzelf in overeenstemming is met het Unierecht – onjuist is toegepast, of indien
- 4) de strijdigheid van het Unierecht het gevolg is van de niet-inachtneming van de algemene beginselen van het Unierecht.

"in strijd met het Unierecht geheven" als

(1) de Unierechtelijke regeling, waarop het nationale recht is gebaseerd, zelf in strijd blijkt te zijn met het Unierecht (r.o. 63),

(2) een nationale regel in strijd is met het Unierecht (r.o. 64),

(3a) of wanneer een nationale autoriteit aan een justitiabele de betaling van een heffing heeft opgelegd door een handeling van de Unie, of

(3b) een nationale regeling ter uitvoering of omzetting van een dergelijke handeling toe te passen op een wijze die onjuist is uit het oogpunt van het Unierecht (r.o. 64).

Voor de invoerrechten zijn punt 1, en 3b van belang.

Een voorbeeld van punt 1 is te vinden in het HvJ EU-arrest Eurobolt BV³ waar uitvoeringsverordening 723/2011 ongeldig werd verklaard.

Het HvJ EU-arrest Gräfendorfer zelf geeft drie voorbeelden van variant 3b.

¹ HvJ EU-arrest Gräfendorfer, Reyher en Flexi Montagetechnik van 28 april 2022 (gevoegde zaken C-415/20, C-419/20 en C-427/20, ECLI:EU:C:2022:306)

² Zie r.o. 63 en 64 arrest ook noemen

³ HvJ EU-arrest Eurobolt BV van 3 juli 2019 (zaak C-644/17, ECLI:EU:C:2019:555)

Met opmerkingen [5.1.2e]: Moeten we de op AWR belasting rente nog noemen?

Met opmerkingen [5.1.2e]: Voor AWR belasting geldt een ander artikel uit de IW die iets soortgelijks regelt, namelijk art 28c IW. Het geval is wel dat 28c anders is ingericht dan 27quater. En ik zou het liefst niet de verschillen tussen 28c hierbij betrekken, maar terwijl ik dat denk: is het voor de betrokken collega's wel duidelijk hoe dit allemaal gaat/moet? Optie om gewoon heel specifiek benoemen, zie titel nu. Of even bespreken samen wat jullie handig lijkt.

Met opmerkingen [5.1.2e]: Wat mij betreft zetten we de precieze verwijzing naar die rechtsoverwegingen ook in de voetnoot. Akkoord?

Met opmaak: Genummerd + Niveau: 1 + Nummeringstijl: 1, 2, 3, ... + Beginnen bij: 1 + Uittijning: Links + Uitgelijnd op: 0,63 cm + Inspringen op: 1,27

Met opmerkingen [5.1.2e]: De KG invordering heeft de 4 punten zo geformuleerd, vind het zelf leesbaarder dan rechtstreeks uit arrest overnemen, maar bespreek graag even met jullie wat handig is voor ons.

Met opmerkingen [5.1.2e]: Is dit relevant?

heeft opmaak toegepast: Markeren

Overigens kan de oorzaak voor het handelen in strijd met het Unierecht liggen bij verschillende actoren. Zo kan het zijn dat een Lidstaat (met de kennis van nu) heeft gehandeld in strijd met het Unierecht op basis van een (achteraf vernietigde) beschikking van de Europese Commissie, door zelf (blijkens een rechtelijke uitspraak) een verkeerde uitleg te hebben gegeven aan een Unierechtelijke bepaling of (met name bij oorsprongszaken) wanneer een derde land een fout heeft gemaakt. Of de Lidstaat die bij een nationale regeling ter uitvoering van een dergelijke handeling toepast op een wijze die onjuist is uit het oogpunt van het Unierecht.

heeft opmaak toegepast: Markeren

Kortom:

Er is sprake van "in strijd met het Unierecht geheven" als de Unierechtelijke regeling, waarop het nationale recht is gebaseerd, zelf in strijd blijkt te zijn met het Unierecht of wanneer een nationale autoriteit aan een justitiabele de betaling van een heffing heeft opgelegd door een handeling van de Unie toe te passen op een wijze die onjuist is uit het oogpunt van het Unierecht.

Beperking aan de rentevergoeding

Met opmerkingen [5.1.2e]: Hier verder

Artikel 116, lid 6 DWU bepaalt dat bij terugbetaling (uitgezonderd een uitbetaling die te lang duurt) geen recht geeft op vergoeding van rente. Hoe verhoudt zich dat tot het algemene beginsel zoals boven verwoord?

Gräfendorfer stelt in r.o. 73: "Gelet op dit verschil in situatie zij om te beginnen opgemerkt dat uit de rechtspraak van het Hof voortvloeit dat de terugbetaling van niet-verschuldigde douanerechten – die is geregeld in artikel 236, lid 1, van het communautair douanewetboek, dat volgens de verwijzende rechter *ratione temporis* van toepassing is – moet leiden tot rentebetaling (zie in die zin arrest van 18 januari 2017, Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, punten 36-38). Bovendien is de in artikel 241 van dat wetboek neergelegde uitzondering op dit algemene beginsel niet van toepassing wanneer – zoals in casu – de reden waarom deze rechten niet verschuldigd zijn is gelegen in het feit dat zij in strijd met het Unierecht zijn geïnd (zie in die zin arrest van 18 januari 2017, Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, punten 25-27). Zoals de advocaat-generaal in de punten 103 en 109 van haar conclusie heeft opgemerkt, geldt hetzelfde voor de uitzondering die is neergelegd in artikel 116, lid 6, van het douanewetboek van de Unie, dat thans in wezen de inhoud van artikel 241 van het communautair douanewetboek overneemt."

M.a.w. artikel 241 CDW en 116, lid 6 DWU vormen een uitzondering op het algemene beginsel. Voor de uitleg over de situatie wanneer deze uitzondering van toepassing zou zijn, worden we verwezen naar de conclusie van de AG en de zaak Wortmann.

Daar staat (r.o.25-27): "Deze bepaling (art.241 CDW) kan evenwel op zichzelf niet impliceren dat, in een situatie als in het hoofdgeding, de nationale regeling rechtsgeldig kan bepalen dat over het bedrag van de terugbetaalde invoerrechten geen rentevergoeding hoeft te worden betaald over de periode vanaf de datum van betaling van deze rechten tot aan de terugbetaling ervan."

Zowel uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 241 van het douanewetboek als uit de context waarin die bepaling is opgenomen, blijkt immers dat deze in omstandigheden als in het hoofdgeding (EU-Vo nietig verklaard) geen toepassing vindt.

Zo volgt uit de door de advocaat-generaal in de punten 48 tot en met 50 van zijn conclusie uitgevoerde analyse van de ontstaansgeschiedenis van artikel 241 van het douanewetboek, dat deze bepaling betrekking heeft op de situatie waarin, nadat de douaneautoriteit de betrokken goederen heeft vrijgegeven, blijkt dat op de voorlopige aanslag van de invoerrechten een correctie naar beneden moet worden aangebracht, als gevolg waarvan de door een marktdeelnemer betaalde invoerrechten geheel of gedeeltelijk aan hem moeten worden terugbetaald."

Even verder, r.o. 29 vat het Hof dit samen als: "Bovendien brengt het douanewetboek met betrekking tot de rentevergoeding een zekere symmetrie tot stand tussen, enerzijds, de situatie van marktdeelnemers aan wie de teveel geïnde invoerrechten moeten worden terugbetaald als gevolg van fouten door de snelheid van het in een groot aantal gevallen gehanteerde systeem van douaneafhandeling – waarbij de goederen voor hun vrijgave niet worden gecontroleerd – en, anderzijds, die van marktdeelnemers die daarentegen als gevolg van eenzelfde soort fouten aan de douaneadministratie aanvullende invoerrechten moeten betalen."

Kortom

Volgens het Hof kan artikel 116, lid 6 DWU alleen worden toegepast in situaties “van marktdeelnemers aan wie de teveel geïnde invoerrechten moeten worden terugbetaald als gevolg van fouten door de snelheid van het in een groot aantal gevallen gehanteerde systeem van douaneafhandeling – waarbij de goederen voor hun vrijgave niet worden gecontroleerd.”

Praktisch

Dat betekent in de praktijk dat zal moeten worden beoordeeld op basis waarvan de UTB waarvan is geconstateerd dat deze tot een te hoog bedrag was vastgesteld en dus recht geeft op terugbetaling, tot stand was gekomen.

Was deze UTB het gevolg van een correctie door de inspecteur (al dan niet als gevolg van een EU-besluit dat achteraf nietig is verklaard) die n.a.v. het verzoek om terugbetaling of bezwaar/beroep (waaronder begrepen een beslissing van de Unierechter) wordt teruggedraaid, dan bestaat een recht op rentevergoeding.

Geen strijd met Unierecht

Was de UTB conform de aangifte van belanghebbende vastgesteld en heeft hij zelf later (met correctie van de eigen gegevens) verzocht om terugbetaling of bezwaar gemaakt dat wordt toegewezen, dan bestaat op grond van artikel 116, lid 6 DWU geen recht op rentevergoeding.

Er is ook geen strijd met Unierecht indien een belastingschuldige zijn rechten die uit Europees recht voortvloeien niet heeft geëffectueerd.

Met opmerkingen [5.1.2e]: Wellicht handig om hier ook nog een kopje van te maken, aangezien er ook voorbeelden/ handvatten komen wat geen strijd met unierecht is...?

Slotsom

Rentevergoeding voor “in strijd met het Unierecht geheven” is een algemeen beginsel in het Unierecht. Daarmee bestaat in principe ook bij terugbetaling van invoerrechten een recht op rentevergoeding. Uitzondering vormt de toepassing van artikel 116, lid 6 DWU. Daarvan is volgens het Hof sprake in de situatie dat “moet worden terugbetaald als gevolg van fouten door de snelheid van het in een groot aantal gevallen gehanteerde systeem van douaneafhandeling – waarbij de goederen voor hun vrijgave niet worden gecontroleerd.”

In de praktijk betekent dit dat wanneer een belanghebbende zelf verzoekt om aanpassing van de gegevens in zijn aangifte, geen recht bestaat op rentevergoeding, maar wanneer de terugbetaling het gevolg is van een onjuist correctiebesluit van de inspecteur (al dan niet als gevolg van een EU-besluit dat achteraf nietig is verklaard) wel recht op rentevergoeding bestaat.

Rentebetaling en het nationale recht

Op 1-1-2015 trad, naar aanleiding van o.a. het Mariana Irimie-arrest⁴ een nieuwe artikel in werking in de Invorderingswet (artikel 28c IW).

Op grond van dit artikel wordt op verzoek invorderingsrente vergoed aan een belastingschuldige die recht heeft of had op een terug te geven bedrag aan belasting voor zover de heffing van de betreffende belasting strijdig was met het Unierecht. Het maakt daarbij niet uit of de betreffende belasting bij wege van aanslag is geheven of bij wege van voldoening of afdracht op aangifte. Onder de term «belastingschuldige» dient in dit verband te worden verstaan degene die recht heeft of had op het terug te geven bedrag.

Invorderingsrente wordt op verzoek aan de belastingschuldige vergoed door de ontvanger nadat de inspecteur het recht op teruggaaf heeft vastgesteld door middel van een vermindering van een belastingaanslag of de vaststelling van een teruggaafbeschikking. Voorwaarde is wel dat de teruggaaf verband houdt met de omstandigheid dat die belasting eerder in strijd met het Unierecht is geheven (en betaald, voldaan of afgedragen). De aanleiding voor het vaststellen van zo'n teruggaafbeschikking door de inspecteur kan zijn gelegen in een onherroepelijke gerechtelijke uitspraak ter zake van de geheven belasting in kwestie maar kan ook gelegen zijn in een andere uitspraak, dezelfde rechtsvraag betreffend, waaruit volgt dat de belasting in strijd met het Unierecht is geheven.

Deze invorderingsrente wordt enkelvoudig berekend over het tijdvak dat aanvangt op de dag na die waarop de belasting, naar later blijkt ten onrechte, op aanslag is betaald, op aangifte is voldaan of op aangifte is

⁴ HvJ EU 18 april 2013, nr. C-565/11 (Mariana Irimie), ECLI:EU:C:2013:250

afgedragen. Het tijdvak eindigt op de dag voorafgaand aan die van de terugbetaling. Hiermee wordt aangesloten bij de renteperiode zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) die passend acht in de betreffende situaties. Het rentepercentage van de invorderingsrente, bedoeld in artikel 29 van de IW 1990, dat geldt voor (het gedeelte van) de renteperiode waarover de rentevergoeding plaatsvindt, is van toepassing. Dit rentepercentage kan op een peildatum gewijzigd zijn waardoor alsdan voor de berekening van de verschuldigde invorderingsrente met verschillende rentepercentages wordt gerekend. Grondslag voor de renteberekening is het terug te geven bedrag aan belasting. In artikel 28c, derde lid, van de IW 1990 is verder bepaald dat de termijn voor het indienen van een verzoek om vergoeding van invorderingsrente, als bedoeld in het eerste lid, zes weken na de dagtekening van de teruggaafbeschikking eindigt.

Artikel 28c IW was ook van toepassing op de douanewetgeving.

Dat veranderde met de komst van het DWU.

Op 1 mei 2016 trad een wetswijziging in werking waarbij artikel 28c IW voor het douanerecht werd uitgesloten (artikel 27 quater IW). De IW 1990 kreeg m.b.t. de rente in verband met de rechten bij invoer of rechten bij uitvoer eigen bepalingen (art.27bis en 27ter IW) waarbij geen rekening was gehouden met het vergoeden van rente wegens "strijd met het Unierecht". Dit omdat artikel 116, lid 6 DWU het betalen van rente per definitie uitsloot.

Eind 2019 oordeelde de Hoge Raad in 2019⁵ over het niet vergoeden van rente wegens in strijd met het Unierecht geheven belasting met betrekking tot de periode vanaf 1 mei 2016 (toen dus geen rentebepaling meer in de IW was opgenomen), als volgt:

r.o.2.2.1:

"... De Nederlandse wetgever heeft niet voorzien in een bijzondere wettelijke regeling voor het toekennen van een vergoeding voor het rentenadeel dat wordt geleden vanaf de dag waarop rechten bij invoer (waaronder antidumpingrechten zijn begrepen) in strijd met het Unierecht werden betaald. Die rentevergoeding kan daarom desgevraagd in een gerechtelijke procedure over een geschil over de rechtmatigheid van heffing van rechten bij invoer worden toegekend met toepassing van artikel 8:73 Awb. Die toekenning vindt plaats aan de hand van de algemene regels die in het BW zijn neergelegd voor het berekenen van schade in de vorm van rentenadeel als gevolg van een onrechtmatige daad. Voor die schadeberekening geldt de regeling van artikel 6:119 BW⁶."

2.2.2

Toepassing van artikel 6:119 BW betekent dat voor de vergoeding voor gederfde rente het rentepercentage moet worden gehanteerd zoals dat krachtens artikel 6:120, lid 1, BW is vastgesteld (hierna: de wettelijke rente). De wettelijke rente moet op grond van artikel 6:119, lid 2, BW samengesteld worden berekend. Het Unierechtelijke beginsel van gelijkwaardigheid eist echter dat de regeling voor de vergoeding voor gederfde rente niet ongunstiger mag zijn dan de regeling die geldt voor soortgelijke aan het nationale recht ontleende rentevorderingen. De aard van de onderhavige vordering tot vergoeding voor geleden schade (rentenadeel) komt overeen met die van de vordering tot vergoeding van het rentenadeel dat ontstaat als het gaat om terugbetaling van rijksbelastingen (met uitzondering van de in artikel 27quater van de Invorderingswet 1990 (hierna: IW) bedoelde rechten, belastingen of heffingen) die in strijd met het Unierecht zijn geheven en betaald. Volgens artikel 28c IW geldt voor die laatstbedoelde vordering dat invorderingsrente enkelvoudig wordt berekend over hetzelfde tijdvak en op dezelfde grondslag als die waarover de vergoeding voor gederfde rente wordt berekend. Het daarvoor geldende rentepercentage kan op grond van artikel 29 IW hoger zijn dan het rentepercentage zoals dat krachtens artikel 6:120, lid 1, BW is vastgesteld. Indien als gevolg daarvan de over de volle periode volgens artikel 28c IW gelezen in samenhang met artikel 29 IW berekende rente hoger is dan die met toepassing van de hiervoor in 2.2.1 bedoelde renteregeling wordt berekend, moet toepassing van laatstbedoelde regeling wijken vanwege het Unierechtelijke beginsel van gelijkwaardigheid."

Met andere woorden, voor de periode vanaf 1 mei 2016 gold voor de rente:

- Toepassing van artikel 6:119 BW betekent dat voor de vergoeding voor gederfde rente het rentepercentage moet worden gehanteerd zoals dat krachtens artikel 6:120, lid 1, BW is vastgesteld

⁵ HR 29 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1875.

⁶ Vgl. HR 13 juli 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV0264.

Met opmerkingen [5.1.2e]: Hoe is de toepassing dan geregeld? Want toen was er 27quater om de toepassing uit te sluiten...

heeft opmaak toegepast: Markeren

Met opmerkingen [5.1.2e]: Ik vind het zelf raar lezen dat er enerzijds geen rekening was gehouden met ism unierecht geheven rente, maar dat er vervolgens wel een reden wordt gegeven, nl: art 116 DWU. Tekstsuggestie: na haakje sluiten, ipv waarbij Vanaf dit moment was er geen nationale grondslag meer voor de vergoeding van rente wegens in strijd met het Unierecht geheven belasting voor douanerechten. Hier was voor gekozen omdat artikel 116 lid 6 DWU het betalen van rente per definitie uitsloot.

(hierna: de wettelijke rente). De wettelijke rente moet op grond van artikel 6:119, lid 2, BW samengesteld worden berekend tenzij

- de over de volle periode volgens artikel 28c IW [1990](#) gelezen in samenhang met artikel 29 IW berekende rente hoger is dan die met toepassing van de hiervoor in bedoelde renteregeling. Dan geldt deze.

Om een en ander te repareren werd op 1 januari 2022 toch ook voor de Douane weer een variant op artikel 28c IW [1990](#) ingevoerd en wel een nieuw artikel 27quater IW [1990](#). Hierin is bepaald dat aan de belanghebbende kredietrente vergoed [wordt](#) voor zover een bedrag aan rechten bij invoer of rechten bij uitvoer geheel of gedeeltelijk wordt terugbetaald op grond van een beschikking van de inspecteur, omdat de desbetreffende belasting in strijd met het Unierecht is geheven. Voor het soort rente dat wordt vergoed, is aansluiting gezocht bij de rente die ingevolge het DWU moet worden vergoed in geval van een te late terugbetaling die aan de ontvanger is te wijten. Die rente is ingevolge artikel 116, zesde lid, DWU gelijk aan de rente, bedoeld in artikel 112 DWU, de zogenoemde kredietrente. De hoogte van de rentevoet wordt geregeld in laatstgenoemd artikel en is gelijk aan de door de Europese Centrale Bank op haar basisherfinancieringstransacties toegepaste rentevoet van de eerste dag van de maand van de vervaldag, zoals bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Unie, serie C, vermeerderd met één punt. Het tijdvak waarover de rente wordt berekend begint te lopen op de datum van betaling door deze belanghebbende van de terugbetaalde rechten tot de dag van terugbetaling. Het tijdstip van aanvang wijkt daarmee dus af van het aanvangstijdstip voor het vergoeden van invorderingsrente op grond van artikel 28c IW 1990.

Het rentepercentage kan niet negatief zijn.

In artikel 27 quater IW is, vergeleken met artikel 28c IW, niet opgenomen dat een expliciet verzoek moet worden gedaan, noch een termijn waarbinnen dat het geval zou moeten zijn.

In tabelvorm ziet een en ander er als volgt uit:

Periode	Wetsartikel	Middel	Type rente
Tot 1 mei 2016	Artikel 28c IW	Invorderingsrente	Enkelvoudig
1 mei 2016 – 1-januari 2022	Arrest HR 2019	Artikel 6:119 BW, tenzij	Samengesteld
		Invorderingsrente =>	Enkelvoudig
Vanaf 1 januari 2022	Artikel 27quater IW	Kredietrente	Enkelvoudig

Dat werkt dan voor de percentages als volgt uit:

Periode	Percentage
1-1-2013 – 1-4-2014	3%
1-4-2014 – 1-5-2016	4%
1-5-2016 – 1-1-2022...	2% per jaar
1-5-2016 – 23-3-2020	4% (invorderingsrente)
23-3-2020 – 1-1-2022	0,01% (invorderingsrente)
1-1-2022 – 1-8-2022	1%
1-8-2022 – 1-10-2022	1,50%
1-10-2022 – 1-12-2022	2,25%
1-12-2022 – 1-1-2023	3%
1-1-2023 – 1-3-2023	3,50%
1-3-2023 – 1-4-2023	4%
1-4-2023 – 1-6-2023	4,50%
1-6-2023 – 1-7-2023	4,75%
1-7-2023 – 1-9-2023	5%
1-9-2023 – 1-10-2023	5,25%
1-10-2023 –	5,50%

De rente wordt door de ontvanger op verzoek bij beschikking uitbetaald.

Met opmerkingen [5.1.2e](#)]: Hoe gaan we daarmee om?

Met opmerkingen [5.1.2e](#)]: Dus ook ambtshalve en tot en met datum artikel 1-1-2022. Hoe gaan we om met de verzoeken waarvan we de stukken vernietigd hebben.

Met opmerkingen [5.1.2e](#)]: Zie besluit wettelijke rente:
<https://wetten.overheid.nl/BWBR0002744/2015-01-01>

Met opmerkingen [5.1.2e](#)]: Maar, art 29 IW die toen gold heeft het over percentage dat minimaal 4% moet zijn... Dat dan hier toch opnemen?

Implementatie

De implementatie zal door Ops in samenwerking met HHB ter hand moeten worden genomen. Daarbij zijn een paar dingen van belang:

- de inspecteur stelt vast of sprake is van "in strijd met het Unierecht geheven"; in de meeste gevallen zal deze toets bij TBB plaats vinden; in de uitspraak op bezwaar of beschikking tot terugbetaling zal opgenomen moeten worden dat ook rente wordt vergoed.
- de inspecteur moet de ontvanger op de hoogte brengen van de casus, en de periode waarover rente berekend zal moeten worden;
- de ontvanger zal de rente moeten berekenen (liefst met een, nog te bouwen? applicatie) en deze vervolgens vaststellen en aan belanghebbende ambtshalve meedelen en uitbetalen.

Met opmerkingen [5.1.2e]: Moet er een vast tekstblok worden opgesteld voor de beslissing op bezwaar?

Met opmerkingen [5.1.2e]: beschikking

PM: financiële paragraaf

Gaan we meer rente vergoeden? Wat doen we in de periode na grafendorfer? Moeten we dit arrest nog opnemen?
?

PM: communicatie

ODB, website? Handboek? Instructie DAM, voor inspecteur aangegeven wat hij aan moet leveren

PM: Nog een wetstechnisch puntje

Op dit moment vergoeden wij op grond van artikel 27quater IW de kredietrente (basisherfinancieringsrente plus 1). Bij met name antidumpingverordeningen heeft de Cie inmiddels laten weten dat rente moet worden vergoed als volgt:

“(307) Indien een bedrag moet worden terugbetaald naar aanleiding van een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, geldt ingevolge artikel 109 van Verordening (EU, Euratom) 2018/1046 van het Europees Parlement en de Raad als rentevoet de rente die de Europese Centrale Bank voor haar basisherfinancieringstransacties hanteert, zoals bekendgemaakt in de C-serie van het Publicatieblad van de Europese Unie op de eerste kalenderdag van elke maand.”

Met opmerkingen [5.1.2e]: Waar komt dit citaat vandaan?

Ik denk dat we DGFZ moeten vragen artikel 27quater IW in die zin aan te passen. Eens